

кои и му маха съ ржка. Борко го вижда и си мисли — Да отиде, но ако го е чулъ?! . . . Тъй му е мъжа отъ това и ха да приплаче, като когато остана самъ въ село. Човѣка насреща продължаваше да маха и му подвижна — Хей момче, я ми налеј една чаша! . . . Този топълъ гласъ разтопи леда притисналъ сърдцето му; тук-таки забърза къмъ него, налѣ му отъ пълната кофа, като поразле малко, цѣкна съ езикъ и я похвали. Този успѣхъ окуражи продавача, изчака да се отдалечи него-вия пръвъ клиентъ и се опита да извика отново — Боза! — после пакъ и пакъ до като гласътъ му се отпусна и почна да се провиква гърлесто и проточено — Боза-а!.. сладка резлива боза-а! . . .

Сега Борко се върна отново къмъ оживенитѣ и чисти улици. Той викаше, хората купуваха, джоба му се пълнѣше съ левчета, а кофата ставаше все по-лека и по-лека. Катъ почувствува гладъ, нахрани се и тръгна отново да продава.

Стѣмни се съвсемъ. Грейнаха електрическитѣ лампи и не се познаваше, день ли е то или нощъ — и нѣма що да се плаши отъ турчина и кадѣната помисли си Борко и спре предъ една голѣма кѣща съ много —

много свѣтнали прозорци; дѣхна вкоченелитѣ си прѣсти поразклати кофата, увѣри се че нѣма още много, но. . . ако може да я продаде. . . и извика колкото му гласъ държи — Боза-а! . . . сладка резлива боза! . . . повтори и потрети. Нѣкъде отъ етажитѣ се тропна и отвори прозорецъ; показа се глава и единъ мъжки гласъ подвижна:

— Хей момче, я ела тукъ! — Радостно трепна Борковото сърдце, грабна кофата и се завтече съ явно съжаление че е много лека и може да не стигне за поржката. Спре подъ прозореца и запита:

— Колко кила молимъ? — две, три, четири? . . .

— Слушай! — каза строго господина — ще вземешъ кофата, ще престанешъ да ревешъ, и веднага да се махашъ отъ тукъ!

Борко наведе печално глава, отдалечи се и докато не се видя между малкитѣ кѣщи и кални улици, които му напомняха за неговото село и прости хора съ добри сърдца, не се опита да извика. И за напредъ, обикаляше само тѣзи квартали. Хората го опознаха, обикнаха, купуваха само отъ него и го нарекоха — Борко Боза-джичето

Алеко Голѣмановъ

Съдебна историйна

(Фейлетонъ)

Малка е нашата страна, читатели. И като е малка не може и голѣми престѣпници да роди. Нѣма сензационни процеси, нѣма милионни афери, все едни такива дребни съдебни историйки. Та заради това, знаете принуденъ съмъ, поради крайно ограничения изборъ, да ви разкажа една такава дребна съдебна историйка. Ето я съ предупреждение, че тя нѣма нищо измислено.

Имало една любовна двойка. Състояла се отъ единъ богатъ младежъ и отъ едно бедно момиче (такова нѣщо освенъ въ американскитѣ филми рѣдко се случва но все пакъ и въ нашето отечество е отбелязано). Тази любовна двойка имала тенденция бракъ. А какво значело то? То значело, че всичко било всѣщностъ бракъ, само прѣстени, кандилници и отбелязване въ общинскитѣ списъци по тоя случай нѣмало. Живѣла си добре двойката. Харчилъ нѣшироко младежътъ, за сватба споменавалъ. Щастливо било момичето. Радвали се родителитѣ ѝ. Въобще всичко било повече отъ отлично.

Скоро, обаче, се разбрало, че любовната двойка въ близко бъдеще ще има свое собствено и, единъ видъ, нелегално поколѣние. И отъ тукъ почнали нереднитѣ събития.

Младиятъ баща поосукалъ, поосукалъ, па намѣрилъ за нужно своевременно да изчезне—заминалъ по важна работа въ провинцията и ни следа отъ него.

Скрилъ се като главна квартира на въоръжени сили. Впрочемъ, грубата половинка отъ споменатата двойка си е направила следната смѣтка. Тѣй като е крайно не-симпатично да имашъ нелегално поколѣние на тия крепки години, по-добре скриј се. А пъкъ другитѣ нека си трошатъ главитѣ съ твоитѣ деяния. И тѣй станало. Момичето, което всѣщностъ било едно добро и симпатично момиче, съвсемъ се отчаяло, бащата получилъ лекъ порокъ въ сърдцето, а съ майката какво е станало нѣмамъ сведения. Всѣки случай утешавали се—правосъдие има, справедливостъ има. И бащата подалъ отъ името на дѣщерята тѣжба въ съда.

Дошло време да се гледа дѣлото. Младиятъ баща билъ въ наличностъ. Не е по силитѣ ми, читатели, да описвамъ душевнитѣ вълнения при срещата въ съда.

Представяйте си сами тази трагична ситуация когато обвиняемиятъ заявилъ, че не се признава за виновенъ.

Почнало дѣлото, а подсѣдимиятъ билъ по-спокоенъ и отъ сѣдитѣ. По едно време дори и хумористиченъ вестникъ извадилъ, за да се разсѣйва. Но сѣдѣтъ го лишилъ отъ това удоволствие. Питали сѣдитѣ. Отговаряли свидетелитѣ и всичко било на добре — отъ показанията личало, че подсѣдимиятъ е билъ недвусмисленъ авторъ на престѣплението, та сѣдитѣ били явно склонни да го накаратъ да си тегли послѣдствията. Явили се, обаче, двама нови свидетели, единственитѣ отъ страната на обвиняемия.

Първиятъ влиза, кълне се и заявява, че името на тѣжителката му е твърде известно. И явява се като свидетелъ, защото истината винаги трѣбва да блѣсне при трона на Темида. Да Той добре си спомня, че около преди петъ месеца е прекаралъ нѣколко огнени ноши съ сѣщото момиче.

— Бихте ли познали момичето? — питатъ сѣдитѣ,

— О, да, разбира се. Ахъ, ето го! Тя е. . .

— Сигуренъ ли сте?

— Сто на сто.

Тукъ последвали голѣми душевни вълнения.

— Не е истина, господа сѣдии. не е истина, викало момичето. А майката и бащата се гледали като че за пръвъ пѣтъ се виждатъ.

Свидетелътъ билъ, обаче, сериозенъ. Подсѣдимиятъ предоволенъ.

Вториятъ свидетелъ пакъ подъ клетва ужъ стеснявайки се отъ интимноститѣ, които трѣбва да разкрие на съда, дава показания, че съ това момиче т. е. тѣжителката се е срещалъ при случайни обсъждания въ планината, при още по случайни останали на саме и по-неже въ неговата морална сѣщностъ е да не прощава въ такива случаи то той и т. н.

Дѣщерята и майката припаднали, бащата получилъ сърдеченъ ударъ т. е. цѣлото семейство било засегнато отъ лъженоснитѣ показания.

Сѣдитѣ дигнали рамене и оправдали подсѣдимия.

Историята свършва тукъ, читатели. Обаче фейлетонътъ не свършва. Ще ви отекчи още малко.

Следва на 10 стр.